

A csodakantár

Volt egyszer egy csikósbojtár. Ez a legény olyan jó étvágyú volt, hogy hatvanhat gombóc után még a nadrágszíját sem eresztette meg. Hatalmas étvágyához megfelelő erővel is rendelkezett, mert akár egy hétéves lovat is fel tudott emelni, ha arra került a sor.

Amikor a legény már húszesztendő is elmúlt, azt mondta az édesapjának: - Hallja-e kend, édesapám, asszony után kéne nézнем!

Az öreg csikós jóvá is hagyta a tervet, és elbúcsúzott a fiától. A legény meg elindult gyalogosan. Alig ment egy darabon, amikor észrevette, hogy előtte a mezőn egy ló nagyban verekszik egy farkassal. Több se kellett a csikósnak. Két kézre kapta a karikását, és olyat csördített a farkasra, hogy az menten elnyúlt a földön. A ló ekkor odafordult a legényhez, és azt mondta neki:

- Megszabadítottál a legnagyobb ellenségemtől, a farkaskirálytól. Én is segítek rajtad. Tudom, hová készülsz. Nehéz útra vállalkozol. Az, aki a te mátkád lesz, messze lakik innen, az acélfolyón is túl, a lekvárhegy mögött, egy boszorkány házában. Vedd le a kantárom, tedd a tarisznyádba! Akire ezt rádobod, addig száguld veled, míg azt nem mondod elég.

A legény úgy is tett. Megveregette a ló nyakát, elbúcsúzott tőle. Már fél esztendeje is ballagott, amikor az acélfolyóhoz ért.

- Mi lesz most? - vakarta meg a füle tövét a csikósbojtár.

Alighogy így elbúsulta magát, felbukkant egy nagy, tátott szájú hal a folyóból. - Elmenj innen, te legény, mert rögtön bekaplak!

Több se kellett Jancsinak, mert így hívták a legényt, előkapta a kantárt, ráhajította a hal fejére. Hát halljatok csodát! A hal úgy megszelídült, hogy olyan lett, mint a kezes bárány. Szinte kínálni kezdte a hátát, hogy üljön fel rá Jancsi, majd átviszi a folyón.

A legény máris ott termett a hal hátán, és nyargaltak a folyón keresztül. Amikor a folyón átkeltek, Jancsi lekapta a kantárt, és kiugrott a partra.

Két napra rá már a lekvárhegy oldalán csúszkált Jancsi, de akárhová lépett, mindenütt elsüllyedt a csizmája.

- Baj lesz itt, de nagy!

Hirtelen észrevette, hogy a hegy mögül egy szárnyas sárkány tátogat feléje. Nem sokat teketóriázott, hanem előkapta a kantárt, és máris nyargalt a szárnyas sárkány hátán, hogy szinte süvöltött a szél a füle mellett.

Sűrű erdő közepén állt a boszorkány háza. Jancsit meglátva mindjárt kipenderedett a rút boszorkány. Haja szénaboglya, füle mint a legyező, orra a mellét verte. Károgott, mint a holló. Vijjogott, mint a vércse. Már majdnem hogy rosszul járt Jancsi vele, mikor felpattant a hátára a csodakantár segítségével, és elkezdete hajtani hét álló nap és hét éjjel az erdőben.

Ekkor aztán a boszorkány összerogyott. Hirtelen felrepedt a bőre, és kibújt belőle egy szépségesen szép leányzó.

Megörült most Jancsi, de nagyon. Különösen, amikor a leányzó így szólt hozzá:

- Köszönöm, hogy megszabadítottál. Egy gonosz boszorkány elvarázsolt, s arra kényszerített, hogy én is boszorkány képében éljek. Még ki tudja, meddig szenvedhettem volna, ha te meg nem szabadítasz. Most már aztán ásó, kapa s a nagyharang sem választhat el bennünket egymástól.

Jancsinak se kellett több. Előfüttyentette a táltos paripát, rátette a csodakantárt, s hipp-hopp már otthon is voltak.

Holtig éltek boldogan.